

POSUDEK OPONENTA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Studijní obor: **Anglický jazyk a literatura (dvouoborové studium)**

Název práce: **Srovnání dvou českých překladů románu *Persuasion* od Jane Austenové**

Autorka práce: **Terezie Červáková**

Vedoucí bakalářské práce: doc. PhDr. Ladislav Nagy, Ph.D.

Oponent bakalářské práce: Mgr. Tomáš Jajtner, Ph.D. et Th.D.

Stručná charakteristika práce

Práce Terezie Červákové srovnává dva české překlady románu *Persuasion* Jane Austenové: překlad Evy Burešové-Ruxové (poprvé vydáno r. 1968 pod názvem *Anna Eliotová*) a Evy Kondrysové (vydáno r. 2007 jako *Pýcha a přemlouvání*). Po krátkém úvodu a představení překladatelek (kap. 1 a 2) následuje obecný exkurz do teorie překladu (3. kap.) a poté už vlastní analýza obou překladů na různých úrovních textu (lexikální, morfologické, syntaktické, sémantické). V kapitole 8 autorka provádí zhodnocení překladů a celá práce je shrnuta v závěru (9. kapitola).

Celkové zhodnocení

Hned na úvod je třeba říci, že tato BP svým **úctyhodným rozsahem výrazně převyšuje běžný standard bakalářských prací**. Práce má přehlednou strukturu, metoda srovnávání je srozumitelná a celkové provedení je pečlivé. Pro studenta/studentku se zájmem o překlad je to nepochybně **jedinečný vhled do překladatelské dílny a do nejrůznějších dilemat, která překladatelé na různých úrovních celého textu musejí řešit**.

Tato pečlivost a rozsah má ovšem i svou odvrácenou stránku: takováto analýza se v určitém okamžiku stává čímsi bezbřehým. Nejde tu ani tak o vlastní délku práce, jako spíše o ne vždy jasnou klasifikaci ukázek (poněkud nerozlišeně se tu odkazuje na problémy zásadního významu vedle věcí okrajových až malicherných). Tímto způsobem by asi bylo možné v citování příkladů pokračovat ještě velmi dlouho, aniž bychom nutně dospěli k nějakému hlubšímu vhledu.

Hlavní problémy předložené práce bych si dovilil shrnout do těchto bodů:

- 1) Jistě nelze očekávat od studenta klasického filologického oboru na bakalářské úrovni, že bude odborníkem na teorii či dějiny překladu. Přesto poněkudaráží **zkratkovitost a fragmentárnost pojetí teoretických problémů v práci**. V tomto smyslu se jedná spíše o jakousi volnou koordinaci nejrozmanitějších otázek bez toho, aby byly jakkoli blíže klasifikovány a jejich relativní význam zhodnocen. Některé záležitosti jsou pojaty tak letmo, že jejich výpovědní hodnota je zcela minimální (zejména hrubě zkratkovité exkurzy do dějin českého překladu.)
- 2) Nedostatky v teoretickém chápání překladu se promítají do podobně **neobratných, až komických formulací ve vztahu k různým překladovým problémům**.

Např. na str. 50 autorka hovoří o pravopisné chybě v překladu Evy Ruxové. Z formulace nepřímo plyne, že se jedná o jakousi „zvláštnost“ překladu zmíněné

překladatelky, ač zřetelně jde o nešťastnou, ale v zásadě banální korektorskou chybu.

Hodnocení zastaralosti (str. 50–54) působí také poněkud vágně a nejasně: jedním z velkých dilemat překladu je nakonec i to, do jaké míry se autor přizpůsobuje historicitě textu, resp. do jaké míry umí obratně využívat různé registry jazyka. Místo vážné úvahy nad zajímavým problémem se ale setkáváme s komentáři, které zarážejí neschopností pojmenovat poměrně běžné gramatické jevy ve vlastním jazyce. Na str. 53 Terezie např. nebyla schopna identifikovat jmenný tvar přídavného jména (*schopna, spokojena, přesvědčena* apod.) a příslušný problém pak zhodnotila poněkud komickým komentářem: „Dalším zastaralým prvkem v překladu Evy Ruxové jsou chybějící čárky u koncovek některých adjektiv, které tvoří součást přísudku.“

Jistě lze pochopit, že autorka není bohemistka, ale znalost české gramatiky a schopnost o ni hovořit s odbornou kompetencí musí patřit k výbavě jakéhokoli akademicky vzdělaného filologa či filoložky. Podobně neobratně působí i jiné exkurzy do lingvistiky, např. kapitola o slovních druzích, o pádu a české flexi či o deverbativech (např. tato formulace na str. 60: „Slovesa zároveň mají tu schopnost, že se mohou přeměňovat v jiné slovní druhy.“).

- 3) Formální nedostatky prozrazují poněkud zarážející **neznalosti základního úzu akademického textu**, resp. jeho úpravy: např. opakované použití chybné zkratky „ipid“ místo „ibid“ (z lat. „ibidem“, ve významu „na témže místě“). Poněkud odbytě působí hned představení překladatelek, kde je nejen opomenuto celé jméno překladatelky Evy *Burešové-Ruxové*, ale i podstatná data bibliografická u obou překladatelek (např. roky prvních, příp. dalších vydání zmiňovaných děl). Chápu, že autorka se v práci nezabývá rozborem jejich překladatelského díla, ale všechny tyto informace patří k běžnému úzu, který by měla dodržovat.

Přehlednosti textu by jistě prospělo také typografické odlišení anglických slov v české větě.

Celkově práci hodnotím jako dobrou snahu, která ovšem naráží na někdy poněkud zarážející neznalosti a neobratnosti.

Práci **doporučuji** k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: **velmi dobře**

31. 5. 2018

Datum

Podpis